

Stopařka

Bylo pozdní letní odpoledne a vzduch se tetelil ustupujícím horkem. Lenka se u hodinu bezvšledně potcela po krajnici a snažila se stopnout auto. Když se vydávala na cestu, představovala si dva krásky tudy v párodě bez jakéhokoli vlivu člověka. Jejich idylu jí však velmi zmařila vědomí lesní havě. V noci se neustále ozýval jakýs ramot. Jehličky páchalo. No prostě katastrofa. Ještě těstě, že tady tak brzy našla silnici. I když, jak se ukázalo, to takřka vzhra nebyla a nikde nikdo. Lenka si povzdechla a ploužila se dále. Najednou uslyšela zezadu nějaký zvuk. Snad to bude auto! Otočila se a po cestě si to k ní vlnula bříška dodávka.

„Další posranej den v tahu, ulevil si Milan. Neně se co divit, že nadával. Vracel se totiž z celodenní driny, která ho stála hodně trpělivosti. Jeho práce vlastně ani nebyla těžká, jako spíše ubíjející. Dlouhé hodiny montovat jednu součástku k druhé. To by unudilo i obyčejnější lidi než byl on. Potřásl hlavou, aby se zbavil podobných myšlenek. Alespoň navenek musel mít správnou fasódu a navíc mu dali k dispozici tohle slušebné auto. Co víc by si vlastně mohl přát. Sám pro sebe se usmíval a ještě víc se opřel do sedačky.

Vyjel ze zatáčky a nahlé přel se sebou na cestě spatřil dříve jdoucí po krajnici silnici tahnoucí se odnikud nikam. Zvedla ruku. Takže další stopařka, pomyslel si. Ať tebe si jí poždě prohlídl. Batikované kalhoty a tričko samy kaly co bude jejich majitelka pravděpodobně za. Z dlouhých světlých vlasů jí pod ruce míhly tréely vřivky a uvdomil si, že to, co jí vykukuje z kapsy, je hlava potkana. Když zastavil, vřiml si, že stopařka má poměrně hezky tvarované obličej. Těil se k ní dle těm věc. Kam chcete svěztě, zeptal se. Nejlepší by bylo, kdybyste mě hodil do nejbližšího místa. Jť uť si pak nějak poradím, odvětila Lenka a omluvně se usmívala. Myslela jsem, že to nějak zvládnou sama, ale tady to je plně mrtvě. Za celou hodinu jsem nikoho nepotkala. No vřil byste tomu? Milan se jen pousmíval. Samozřejmě že by tomu vřil, vřdy přív proto se tu rozhodl bydlet. Msto toho však pouze odvětil: Tak hrozně to tu není, ale jestli chcete, můžu vás hodit do Tence. Měm to pě cestě. Lenka mu poděkovala, šťastně se posadila do dodávky a batoh hodila dozadu.

Po přelhodinové rozhovoru zjistila Lenka, že Milan je velmi příjemně společník. Rozptýloval ji historkami ze svého života a nenechal jí, aby se by jen chvíli nudila. Dozvěděla se například, že jeho teta z druhého kolene má doma obrovské stádo koček, o které se společně silami stará celá rodina. Jeden pěb h vyplýval z druhého a Lenka si byla jistě, že by mohli pokračovat do nekonečna. Po chvíli Milan přibrzdil a sjel na o pozdní měn udržovanou polní cestu. Kam jedeme, zajímala se trochu vystrašeně Lenka. Hlavně silnice se opravuje, a tak to musíme tudy objet. Neboj, bude to chvíli, odpověděl Milan. To jí šteně uklidnilo, ale stále jí uvnitř hořel nepatrně plánek strachu.

Cesta byla zarostlejší a zarostlejší. Vysoké stromy lemující cestu vrhaly těm dle těm delší stěny a ve vzduchu se vzněla věn příchzejícího věra. Lenka se schoulila do sedačky. Přepadl jí náhlě pocit strachu a beznaděje. Nedokázala si to vysvětlit, ale cítila se opravdu strážně. V celém jejím těle jakoby kroužily drobné jehličky, která jí bodaly do nervů a vysílaly zprávu, ať si dá pozor. Ale proč? A na co? Auto začalo zpomalovat a nakonec se kytnutěm zastavilo. Proč zastavujeme? zeptala se Lenka. Konečně, usmíval se Milan. Vyděně se po něm ohlédla a začala lomcovat dveřmi. Nehnuly se. Otočila se na druhou stranu, ale ne stihla cokoli udělat, uchopila jí jedna Milanova ruka za vlasy a druhá jí nacpala úspěšně napuštěné hadr do pusy. Okamžitě se jí zatmělo před očima.

Růna. Palčivá bolest jí projela břichem. Otevřela oči, ale musela je opřít kvůli trznivě bodavému světlu zavřt. Mhouřila oči. Pomalu si začala zvykat na ostré světlo a světlé začal opřít pozvolná dostávat barvy. Trochu se vzpamatuj, ať tě nemusím znova kopat. Jedu pro kamarády, tak ať tady najdu trochu probranou, zasmí se Milan a odešel z místnosti. Lence se pomalu vracelo vědomí. Cělť jť to připadalo jako patně sen. Přesně ten, ze kterého se chcete probudit a nikdy to nejde. Po tvřřch jť stěkaly horké slzy. Byly to kapky strachu, beznaděje ale i hněvu. Msto volně o pomoc začala hlasitě plakat. V životě uť musela elit mnohá obtěněm situacěm, ale nikdy se nedostala do jakékoli podobně. Co bude dlelat? Pokud tu zstane, přijde Milan s kamarády a co by se dlelo potom, si nechtěla ani domělet. Musť utěct! Ztemnělť mstnost jí ověm k tětku přěliť moěnost? nenabžela. Holť podlaha, u jedně stěny kavalec a nakonec přř بدن s haraburděm, která byly vyrovnaně u druhě stěny. Mstnost vypadala jako stěně jakěho sruhu nebo chatky. Děvěně stěny a v nich zasazena žkě, zaměovaně okna. ědně moěnost tětku.

Po chvíli se Lenka dala trochu dohromady a po kolenou se dobatolila ať k bedněm. S rukama začdy je začala prohrabvat a hledala jakékoli ostré předměť. Sykla bolestě. Něco se jí zarylo do ruky. Otočila se a v mstěněm světu si prohlédla své nleze. Zahradně motyka. Opř se pustila do prohlěvěně. Lenka začněla panikařit. Z krabice, která se nejděve zdlela těm bezedně, nejspě někdo odstranil věchny předměty, která by snad mohly posloužit k přěěně provazu. Pomalu zřcela naději a zvedla hlavu ke světlu, když tu si najednou uvdomila. Okna! Vřdy v nich mstěe rozbět sklo! Vzala motyku, prostrěla jí skrz mstěe a rozbila sklo na druhě straně. Několik stěpě se zachytilo na parapetu a ty opatně vtěhla motykou dovnitř. Vzala si ten nejvtěě a zakleňila ho mezi parkety. Konečně se zbavě pout.

Po nekonečném přelhodině, břhem která neustěle napjatě poslouchala, zda neuslyšě skěpat kola dodávky na přějezdově cestě, konečně spadly provazy z jejěch zakřvěněch rukou. Uvdomila si ale, že ještě zdaleka nemě vyhrěno. Jak se dostane ven z domu? Dvěe byly pevně zaměně zveněě a jině žníkůvě cesta neexistovala. Najednou, jako řně klavírem, z ně opadl věkerě adrenalin, která jí drěel do tě doby na nohěch a schoulila se do rohu mstnosti s hlavou v dlaněch. Nově slzy si začaly vytvěet své cestěky na jejěch tvřřch a a vřly se jí otěsala hruě. Cětila, že uť je konec. Neměe dle. Cělť jejtě život se pro ni teť stal naprosto zbyteněm. V setkěně s takovouto zkuěnostě prostě nemohl obstěť.

Chmurně myšlenky a něna jí donutily resignovat. Položila se na zěda s hlavou stěle v dlaněch. Myšlenky na sebevřadu kolem ně kroužily jako řerně vrěny. Nebude to tak lepěěě Co jť vlastně zbřvě z života. Sundala ruce z obličěje a pohlědla vžřru. Skrz stěěně okno na ně dopadaly mstěně paprsky. Stěěně okno! No jistě. To není zaměovaně. Pokud se k němu zvlědne vykrěbat, bude snad moci utěct! Opř vybuzeně se rozběhla ke krabicěm a

zařala z nich vře vyhazovat. Poslřze je vyrovnala doprostřed domku a vylezla po nich ař ke střeře. Zkusila okno otevřřt. Nic. Zrezivřilř panty se prostř odmřřtaly pohnout. Vřř silou udeřřila do okna. Koneřnř se otevřřelo, ale Lenka se zakymřcela a skonřřila na zemi. Opřřt vyrovnala krabice a vyřřkrřbala se po nich k oknu. Protřřhla se jřřm a byla venku! Skutřřlela se na zem a rozbřřhla se pryřř, jak nejrychleji umřřla.

Uřř přřes dvřř hodiny se potřřcela ztemnřřilřm lesem. Ořři se jřř samovolnřř zavřřrally, ale Lenka se snařřila co nejdřřle udrřřet vzhřřru. Vřřdřřla, řře kařřdou chvřřli musřř narazit na nřřjakou silnici a tam uřř jřř snad nřřkdo pomřřře. Jenřře jřřt dřřl bylo řřřm dřřl třřřm třřřřř. Pomalu ztrřřcela vřřli prodřřrat se lesem. Uřř si chtřřla jen sednout a spřřt. Udřřlala dalřřř krok. Nřřhle vyřřla z lesnřř opony a na jejřř tvřřř dopadlo mřřsřřřnřř svřřtlo. Přřed sebou vidřřla rozsřřhlou planinu a kdesi v dřřlce řř silnice! Rozbřřhla se jako smyslřř zbavenřř. řřTeřř uřř se mi nic nestane!,řř pomyslela si. Břřhem chvilky přřekonala celou vzdřřlenost, a pak Lenka vzdychajřřce zastavila u krajnice. Sedla si na zem zhluboka oddechovala. Koneřnřř! Koneřnřř mřř zřřchranu na dosah. Teřř uřř zbřřřvřř jen... Znenadřřnřř ji oslepilo svřřtlo přřijřřdřřjřřcřřho automobilu. Vyskořřřila na nohy, zařřala mřřvat rukama a křřiřřet: řřZastavte! Prosřřm, zastavte!řř Břřř! dodřřřvka zařřala pomalu zpomalovat, ařř zastavila. řřTak tady třř mřřme,řř ozvalo se zevnitřř.

www.psanci.cz